

בית משפט השלום ירושלים
א 11738/97
סביח נ. פארס
תאריך פתיחה: 13/08/97
סדר דין: רגיל

בית משפט השלום בירושלים

בעניין :

1. סביח _____

ת.ז. _____

מרח' טאהה חוסיין מס' 20
בית חנינה, מזרח ירושלים

ע"י ב"כ עו"ד הישאם שבאיטה ו/או
האלה ח'ורי ו/או אליהו אברם
מהמוקד להגנת הפרט
מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובע

נ ג ד

1. _____ פארס

מ.א. _____

2. _____ מזרחי

מ.א. _____

אשר כתובתם למסירת כתבי בית דין היא
משטרת ישראל, המטה הארצי, ירושלים

3. מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)

רח' הנרייטה סולד 1

תל אביב 64924

טל': 03-6970222; פקס: 03-6918541

הנתבעים

מהות התביעה: פיצויים בגין נזקי גוף

סכום התביעה: 50,000 ש"ח

כתב תביעה

1. התובע הינו יליד שנת 1970, תושב שכונת בית חנינה שבמזרח ירושלים.
2. הנתבעים 1 ו-2 היו בתקופה הרלבנטית לעובדות התביעה שוטרים במשטרת ישראל.
3. הנתבעת 3 היתה בתקופה הרלבנטית לכתב התביעה אחראית על פעולותיהם של נתבעים 1 ו-2.
4. בתאריך 25.5.91, במהלך הערב, ישב התובע ליד דוכן ירקות במרכז בית חנינה, דוכן המנוהל על ידי חברו _____ סעו, בחברתו ובחברת חבר נוסף, _____ סעו.
5. בסביבות השעה 21:30 או בסמוך לכך, עצר סמוך לדוכן הירקות ג'יפ מג"ב נהוג על ידי נתבע 1, בליווי שני שוטרי משמר גבול נוספים. יצוין, שנתבע 1 היה באותו יום מפקד הסיור במשמר הגבול.
6. נתבע 1 ירד מהג'יפ, ביקש מחבריו של התובע להציג תעודות זהות, ולאחר שבדק אותן, החזיר אותן לבעליהן.
7. התובע לא נדרש על ידי נתבע 1 להציג תעודת זהות אלא לעלות היישר לג'יפ. יצוין, שלא נמסר לתובע במה הוא חשוד ולשם מה הוא נדרש לעלות לג'יפ.
8. נתבע 1 נסע בג'יפ עד לתחנת המשטרה בנווה יעקב. לאחר הירידה מהג'יפ, נדרש התובע לחתום על מסמך שנוסח על ידי נתבע 1 ובו מאשר התובע, כביכול, כי לא נעשה כלפיו כל שימוש בכח וכי לא נגרם לו כל נזק במהלך מעצרו.
9. כמו כן, טען נתבע 1 בפני התובע, כי הוא חשוד בידוי אבנים ובהסתת אחרים לידוי אבנים. נתבע 1 איים על התובע שאם ייצא שוב מהשכונה בה הוא מתגורר, הוא יקשור אותו לג'יפ ויגרור אותו. מהשהכחיש התובע את אשר נטען כלפיו, סטר נתבע 1 מספר סטירות על פניו של התובע ובעט ברגלו מספר בעיטות.
10. התובע הוכנס לאחד החדרים בתחנת המשטרה, שם נחקר על ידי חוקר תורן (להלן: "החוקר"). דבריו של התובע תורגמו לערבית על ידי שוטר דובר ערבית שנכח אף הוא בחדר. התובע נשאל על ידי החוקר מדוע לא עלה לג'יפ כאשר נדרש לכך וכן מדוע לא הציג את תעודת הזהות כשנדרש לעשות כן. התובע הכחיש את אשר נטען נגדו והבהיר כי הוא לא הביע כל התנגדות לעלות לג'יפ והציג מיד ומהר תעודת זהות. החוקר צעק והטיח בפני התובע כי הוא שקרן.

11. בשלב זה, נתבע 2, אשר שימש באותו יום כיומנאי התחנה, נכנס לחדר, תפס את התובע בחולצתו, דחף אותו לפינת הקיר, והיכה באגרופים ובבעיטות את התובע על פניו ורגליו.
- משהבחין נתבע 2 כי התובע נפצע בפיו, בין היתר, והוא שותת דם, הפסיק את מכותיו והמשיך לחקור את התובע.
12. לאחר פציעת התובע, נכנס נתבע 1 לחדר. הוא איפשר לתובע לרחוץ את פניו מהדם שהכתיים את פיו, העלה אותו לג'יפ ובליויי שני שוטרי מג"ב נוספים, נסע לכיוון אזור ביתו של התובע.
- בדרך ציין התובע כי הוא מתכוון להגיש תלונה נגד נתבעים 1 ו-2.
- בתגובה איים נתבע 1 שאם יעשה כן, הוא יאשים אותו בזריקת אבנים, "יעיד נגדו בבית משפט", יקח אותו לגבעות הסמוכות ו"ישבור אותו".
- כשהתקרב נתבע 1 סמוך לאזור מגוריו של התובע, שוחרר התובע.
13. למחרת, בתאריך 26.5.91, הגיש התובע תלונה בפני קצין תלונות ציבור של משמר גבול במרחב ירושלים.
14. בעקבות חקירת הארוע, בתאריך 7.1.94, הועמד נתבע 2 לדין בפני בית הדין למשמעת בירושלים, והורשע בעבירה של שימוש בלתי חוקי בכח. בגזר דינו קבע השופט בין היתר כי: "זהו שימוש בכח מהסוג היותר חמור בו אין הצדקה כלל לשימוש בכח כאמור כאשר המתלונן נתון בחקירה." מצ"ב הכרעת הדין כנספח א' לכתב התביעה וכחלק בלתי נפרד ממנו.

אחריות הנתבעים 1 ו-2

תקיפה

15. התובע יטען כי הכאתו בכל חלקי גופו על ידי נתבעים 1 ו-2 מהווה תקיפה כמשמעותו של מושג זה בסעיף 23 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], תשכ"ח-1968.

רשלנות

16. התובע יוסיף ויטען כי מעשה התקיפה של נתבעים 1 ו-2 מהווה עוולת רשלנות בפני עצמה.
17. בנוסף, התובע יטען כי נתבעים 1 ו-2 התרשלו ורשלנותם התבטאה בין היתר במעשים ו/או במחדלים כדלקמן:
- א. חרגו מסמכותם ופעלו בניגוד לחוק ולפקודות ו/או לצווי ו/או להנחיות מפכ"ל המשטרה בכך שתקפו את התובע שלא כדין ו/או השתמשו בכח מופרז בנסיבות העניין.
- ב. התנהגו בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי

אכפתיות כלפי שלמות גופו ובריאותו של התובע וכן בניגוד להתנהגות שוטרים סבירים ומיומנים בנסיבות דומות.

ג. לא עשו כל שביכולתם של אנשי משטרה סבירים לעשות בכדי למנוע את הפגיעה בתובע או להקטין אותה.

ד. נקטו בשיטה פסולה לשמירה על הסדר הציבורי.

ה. השתמשו לרעה בסמכותם בכך שנטלו את החוק לידיהם והפעילו כח נגד התובע ללא כל הצדק שבדין ו/או ללא כל סיבה סבירה ו/או במידה מופרזת של כח.

הפרת חובות חקוקות

18. התובע יוסיף ויטען כי הנתבעים 1 ו-2 הפרו חובות חקוקות שבדין אשר נועדו לפי מובנן הנכון להגן על סוג האנשים עימם נמנה התובע, וגרמו בכך לנזק לו טוען התובע.

19. במיוחד, יטען התובע כי הנתבעים 1 ו-2 הפרו את החובות החקוקות שבחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א-1971 (להלן: "הפקודה").

20. ליתר פירוט ומבלי לפגוע בכלליות הנטען לעיל, יטען התובע כי הנתבעים 1 ו-2 הפרו את החובות שלהלן:

א. סעיף 280 (1) לחוק, האוסר על עובד ציבור להשתמש לרעה בסמכותו כדי לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותו של אחר.

ב. סעיפים 333, 334 ו-335 לחוק, האוסרים פגיעה וחבלה חמורים.

ג. סעיפים 378, 379, 380 ו-382 לחוק בדבר תקיפה ובדבר תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה בנסיבות מחמירות.

ד. סעיף 3 לפקודה, בדבר חובתו של כל שוטר לקיים את הסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש.

ה. סעיף 19(א) לתוספת השנייה לפקודה, האוסר שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד בניגוד לפקודות המשטרה או כל הוראה אחרת שניתנה כדין.

אחריות נתבע 1: כליאת שוא

21. התובע יטען, בנוסף, כי הנתבע 1 שלל את חירותו של התובע שלא כדין ובכך ביצע מעצר שווא ועוולת כליאת שווא כמשמעות מושג זה בסעיף 26 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] תשכ"ח-1968.

אחריות הנתבעת מס' 3

22. התובע יטען כי הנתבעת 3 אחראית באחריות שילוחית בגין המעשים ו/או מחדליהם דלעיל של הנתבעים 1 ו-2 בהיותם שלוחיה ו/או עובדיה ו/או פועלים מטעמה.

23. כמו כן, התובע יטען כי הנתבעת 3 אחראית באחריות ישירה לנזקים שנגרמו לתובע עקב רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובה חקוקה המתבטאים בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים:

א. לא מילאה את חובותיה ו/או את יעודיה על פי הדין לדאוג לבטחון תושבי המדינה והתובע בכללם ו/או לא דאגה לכך כי השוטרים בכלל ו/או הנתבעים 1 ו-2 בפרט יימנעו משימוש בכח ו/או יימנעו משימוש בכח שלא לצורך ביצוע מעצר ו/או יימנעו משימוש בכח באופן העולה על הסביר.

ב. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על מעשיהם ומחדליהם של הנתבעים 1 ו-2, שלוחיה, ו/או פעלה בחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה.

ג. לא דאגה להדריך ו/או להורות לנתבעים 1 ו-2 שלא להשתמש לרעה בסמכותם ולא לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותם של אחרים ובכללם התובע.

ד. לא דאגה להדריך ו/או להגדיר לשלוחיה את דבר חובתם בקיום הסדר הציבורי, שלום הציבור ובטחוננו.

ה. לא דאגה להבהיר לנתבעים 1 ו-2 את הוראות ו/או צווי ו/או הנחיות מפכ"ל המשטרה ו/או פיקחה והדריכה שלא כיאות את ההוראות הנ"ל ו/או לא נתנה הוראות בטיחות כלל ו/או במידה מספקת ו/או לא וידאה כי אנשים המסורים להדרכתה, ידעו או ישמרו עליהן.

ו. לא עשתה את כל שביכולה ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את אירוע התקיפה ונזקיה, ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על אנשים המסורים לאחריותה.

נזקי התובע

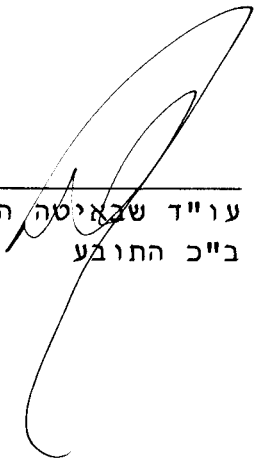
24. כתוצאה ממעשיהם ו/או מחדליהם של הנתבעים, נחבל התובע בפניו, ונגרמו לו נפיחות וחתך עמוק בשפתו התחתונה. כתוצאה מכך, התובע סבל מכאבים עזים בשפתו משך כשבועיים. כמו כן, משך אותה תקופה, התקשה התובע לאכול ואף לדבר, שכן כל תזונה בשפתו גרמה לו כאבים עזים.

25. בנוסף, התובע נעצר כאמור על לא עוול בכפו וללא כל הצדקה עת ישב בחברת חבריו בנסיבות שלא מעוררות כל חשד. למרות זאת, לאחר מעצרו התובע נענה לכל דרישותיהם של הנתבעים. ובכל זאת, הוטחו בפני התובע האשמות משוללות יסוד תוך כדי איומים, והוא הוכה כאמור קשות. במהלך הארוע, נדהם התובע ולא הצליח להבין את המניעים שעמדו מאחורי מעשיהם של הנתבעים 1 ו-2 מלבד דחפי התעללות והתנכלות. כתוצאה מכך, התובע חש מושפל, חסר אונים וכבודו נרמס עד מאוד מה גם שעצם מיקום הפציעה והכחמת פניו באופן בולט משך ימים רבים גרמו לתובע מבוכה רבה.

26. בגין הנזקים שפורטו לעיל התובע מעמיד את תביעתו על סכום גלובאלי בסך של 50,000 ש"ח.

27. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה.

28. אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעים לדיון ולחייבם לשלם לתובע ביחד או לחוד את מלוא נזקיו כמפורט לעיל ו/או לפי כל פירוט אחר כפי שימצא בית המשפט לנכון ולצודק בנסיבות העניין וכן לחייב את הנתבעים בתשלום הוצאות המשפט, שכר טירחת עו"ד והכל בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד התשלום בפועל.

עו"ד שבאיטה הישאם
ב"כ התובע

ירושלים, היום 12 לחודש אוגוסט לשנת 1997

(ת.ש. 2117, מ"מ 18981)